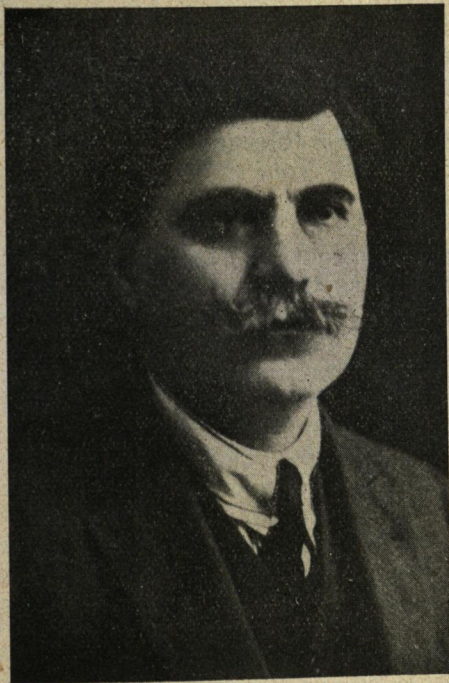

Н. П. Георгиевъ

СЪЮЗЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ СЖДИИ

Н. П. ГЕОРГИЕВЪ

Роденъ на 1.1.1880 г. въ с. Долни-Омарбасъ, карловско, дете е завършилъ първоначалното си образование прогимназиалното — въ Калюферъ, а сръдното — въ Пловдивската мъжка гимназия, следъ което е билъ една година основенъ учителъ. Свършилъ е по правото въ Висшето училище въ София. Следъ отбиване военната си тежба и завършване стажа си, презъ 1906 г. е билъ назначенъ м рови сждия, а следъ това — членъ, подпредседател и председател на окръженъ сждъ, членъ на апелативенъ сждъ, началникъ на гражданското отдѣление при Министерството на правосъдието, подпредседателъ на апелативенъ сждъ, като е продължавалъ да изпълнява и началническата длъжностъ и когато, по жребие, е попадналъ въ съставана третия държавенъ сждъ. Презъ време на изпълняване тази длъжностъ е билъ повишенъ членъ на Върх. касац. сждъ. За съвѣстно изпълненъ дългъ — за проявена самостоятелностъ — презъ време на съвѣщанията на Държавния сждъ съ грубо потъпкване на закона и традициитъ на вѣковетъ е билъ назначенъ прокуроръ на отдѣление при В. К. сждъ съ единствената цель, да бжде изваденъ изъ състава на държавния сждъ, която е и постиг-

ната. Презъ пролѣтътъ на 1926 г. е билъ назначенъ повторно за членъ на Върх. Касац. сждъ, която длъжностъ изпълнява и сега. Отъ 1923 г. досега е избранъ редовно въ управителния съветъ на Съюза на сждиитъ, въ който е изпълнявалъ длъжноститъ: членъ, председател и подпредседател. Сега е подпредседател и единъ отъ редакторитъ на „Съдийски вестникъ“, какъвто е билъ и въ миналото.

Идеята за съюзъ на българскитъ сждии се зароди и оформи следъ паметнитъ събития отъ втората половина на 1918 г., а съюза биде организиранъ презъ сжщата половина на следната 1919 г. — въ днитъ, когато българскиятъ народъ и българското племе съ трепетъ и пълно разочарование чакаха безпомощно завързването си съ изкованитъ тежки вериги отъ народитъ, които се биха за „свободата“ на човѣка, съ веригитъ на тѣхния „договоръ за миръ“, който съ условията си помрачаваше разсждъка дори на най-хладнокръвнитъ и който спомагаше на демагозитъ у насъ да разстроятъ и онова, което бѣ останало още неразстроено. Той б де организиранъ въ днитъ, когато се очъртаваше ясно фронта на разрушението, на което помагаше окупацията ни отъ неприятелскитъ войски; когато бѣ очевидно, че една искра е достатъчна да предизвика пожаръ, въ който ще изгорятъ и малкото останали незасегнати отъ разрухата държавни и племенни ценности; когато бѣ ясно за малкото останали здравомислящи, че трѣбва да се употребятъ почти свръхестествени усилия, за да се не роди тази искра и когато бѣ безсъмнено, че „новиятъ духъ“ „новитъ разбирания“ неминуемо ще посегнатъ и върху изпитанитъ солидни устои на родното ни правосъдие. Той се наложи като сръдство за отпоръ срещу грозящата правосъдното дѣло опасностъ, която въ тия дни на отрицание застрашаваше да го разтрои и убие вѣрата у гражданството, че може да се възстанови въ страната миренъ и спокоенъ животъ. Той се яви като реакция на тенденцията и замислитъ